

Начнік палічыў цені

— Ма-ама! — паклікаў Міхась з-пад коўдры. — У маім пакоі стаіць доўгі цёмны звер! Ён цягне лапу да шафы!

Міхасю было чатыры гады. Ён ужо сам выбіраў кніжку перад сном, сам нацягваў коўдру да падбародка і вельмі хацеў засынаць у сваім ложку. Але варта было маме выключыць верхняе святло, як пакой пачынаў мяняцца.

Мама прыйшла з суседняй спальні і прысела каля ложка. На сцяне сапраўды ляжаў доўгі цень. Мама ўключыла святло, і цень адразу схаваўся.

— Вось твой звер, — сказала яна, паказваючы на крэсла, дзе віселі Міхасёвы штаны. — Крэсла надзела штаны і зрабілася важным.

Міхась фыркнуў. Важнае крэсла ў штанах было не такое страшнае. Мама пацалавала яго ў лоб і вярнулася да сябе.

Неўзабаве зноў стала цёмна. За фіранкай нешта варухнулася, і на падлозе затанцавала пляма. Міхась сціснуў коўдру ў кулаку.

— Ма-ама! Цяпер там скача чорны мячык!

Мама прыйшла другі раз, адсунула фіранку і паказала: у акно свяціў ліхтар з двара, а галінка клёна гайданулася перад шклом. Пляма на падлозе была толькі яе ценем.

— Я ведаю, што гэта галінка, — ціха сказаў Міхась. — Але калі цемна, у жываце ўсё роўна робіцца калюча.

Мама не стала гаварыць, што калючаму жывату трэба не баяцца. Яна пагладзіла Міхасёву далонь і азірнулася на кніжную паліцу. Там стаяў маленькі начнік у выглядзе круглага месяца, які тата даўно прымацаваў каля ложка.

— Давай зробім вячэрні парадак, —
прапанавала мама. — Не для таго, каб усе цені
зніклі. Яны ж проста цені. А каб ты ведаў, што
рабіць, калі яны пачнуць выдумляць дурноту.

Міхась адразу сеў. Ён любіў, калі ў нечага ёсць
парадак, як у кубікаў у скрынцы.

Спачатку мама прачытала яму кніжку пра
баржу на рацэ. Потым Міхась сам паклаў кніжку
на паліцу. Далей ён выбраў свайго мяккага
зайчыка Бурку, шэрага, з адным вухам, якое
заўжды глядзела ўбок, і паклаў яго пад локаць.
Мама ўключыла начнік: на сцяне запаліўся
лагодны жоўты круг.

— А цяпер тры ціхіх ўдыхі, — сказала мама. —
Нібыта нюхаем цёплы хлеб. І тры доўгія выдыхі,
нібыта астуджаем суп.

Міхась удыхнуў раз. Потым яшчэ раз.
На трэцім выдыху ён так старанна падзьмуў, што
Бурка з'ехаў з-пад локця і носам уткнуўся
ў коўдру.

— Зайчык хоча суп! — засмяўся Міхась.

Ён пасадзіў Бурку побач, падцягнуў коўдру
і ўбачыў, што цень ад крэсла цяпер кароткі,
быццам важнае крэсла прысела адпачыць.
Мама пакінула дзверы прычыненымі і пайшла
ў спальню.

На другі вечар Міхась зноў паклікаў яе.
Не з-за крэсла і не з-за галінкі. На дзвярах
цямнеў вузенькі цень, падобны да шчыліны
ў вялікую чорную пячору.

Мама падышла, але Міхась ужо сам націснуў
вялікую круглую кнопку на начніку. Жоўты
круг стаў яснейшы. Ён прыгледзеўся і ўбачыў:
гэта была палоска ад прыадчыненых дзвярэй.

— Пячора не адкрываецца, — сказаў ён. —
Гэта проста дзверы не да канца думалі.

Мама ўсміхнулася і ціха прычыніла дзверы.
Потым Міхась абняў Бурку, зрабіў тры ўдыхі
і выдыхі. На гэты раз мама пачакала ля парога,
пакуль ягоныя пальцы перасталі тузаць
край коўдры.

— Калі табе сапраўды спатрэбіцца мая
дапамога, кліч, — сказала яна. — Я пачую.

Міхась кіўнуў. Ад гэтых слоў пакой не стаў
зусім светлым, затое стаў знаёмым.

Прайшло яшчэ некалькі вечароў. Аднойчы
цень ад Буркі вырас на сцяне ў вушастую гару.
Міхась ледзь не паклікаў маму, але спыніўся. Ён
уключыў начнік, паглядзеў на зайчыка ў руках
і падняў яго вышэй.

Цень таксама падняўся.

— Ага, гэта ты, вуха ўбок, — шапнуў Міхась.

Ён паклаў Бурку пад бок, зрабіў тры ціхія
ўдыхі, а пасля сам паправіў коўдру.

Мама сядзела ў спальні і чула, як у дзіцячым
пакоі ледзь чутна рыпнуў ложка. Яна ўжо
хацела зазірнуць, але з-за дзвярэй данеслася
Міхасёва шэптанне:

— Раз — хлеб. Два — хлеб. Тры — хлеб.

Потым стала ціха. Не таму, што цені
кудысьці падзеліся. Яны проста ляжалі там, дзе
ім і належала: каля крэсла, фіранкі і дзвярэй.

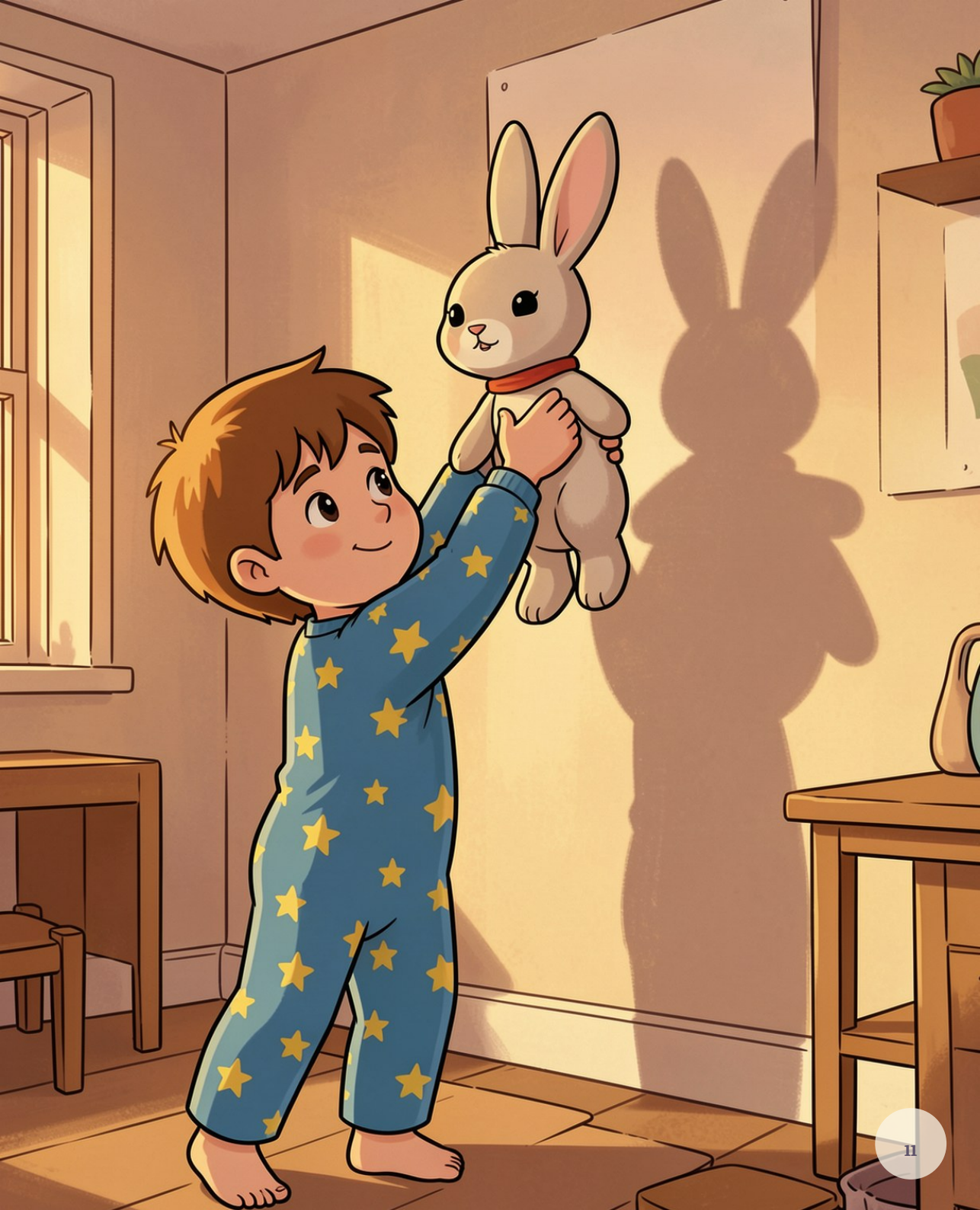
Раніцай Міхась знайшоў маму на кухні
і прынёс ёй Бурку за адно вуха.

— Начнік учора палічыў усе цені, —
паведаміў ён. — І ніводны не ўкусиў коўдру.

Мама пацалавала яго ў макушку, а Міхась
паставіў Бурку на стол, каб зайчык таксама
паслухаў, як весела булькае каша.

Дабранач.

Створана з любоўю ў TuckBook

Пасля казкі

ПРА ШТО ГЭТАЯ ГІСТОРЫЯ

Міхась вучыцца не змагацца з начнымі цэнямі, а пазнаваць іх і карыстацца сваім утульным вячэрнім парадкам. З мамінай падтрымкай яго пакой паступова становіцца знаёмым і бяспечным.

ПАГАВАРЫЦЕ ПАСЛЯ ЧЫТАННЯ

После чтения спросите ребёнка: какая часть истории была самой тёплой или смелой сегодня?

А ЗАЎТРА...

Наступным вечарам Міхась заўважае на столі новы цень ад папяровага карабліка.

Начнік палічыў цені

Персанальнае выданне TuckBook

tuckbook.app

Асобнік TB-417-BA08FA403F

Начнік палічыў цені

Міхась вучыцца не змагацца з начнымі цэнямі,
а пазнаваць іх і карыстацца сваім утульным вячэрнім
парадкам. З мацінай падтрымкай яго пакой паступова
становіцца знаёмым і бяспечным.

6 хвілін чытання

TuckBook

ТВ-417-BA08FA403F